

30.1.74

5.2.74 +

אל"ם גונן יואל (מח"ט 274)

הופיע ק/332421 אל"ם גונן (גורדיש) יואל ולאחר שהוסבר לו כי אם יש לו סיבות אישיות לכך הוא דשאי לסרב לתח עדות בפני אל"ם כרמי ואמר שמסכים לתח עדות:

אני מח"ט 274, אשר היחה חסיבה עצמאית ולא קשורה לשום אובדה, אלא הייתי ח"פ הגיס אך לא שייך לאובדה של הגיס.

קיבלתי החסיבה ב-10.8.73 ומצאתיה במצבים דלהלן מבחינת כוונות: מרכז גיוס מסודר ומאורגן - לאחר 4 חרגילי גיוס. סנקים כמצב אחזה נמוך, במיוחד סנקים ונגמשים שהיו בשרם-אל-שייך.

אחד הדברים הראשונים שביצעתי היה החזרה לכשירות של הסנקים והנגמשי"ם שבשרם-אל-שייך, משום היותם רטובים ממי-ים ומשום שטיפול מלא לא בוצע בהם כי אנשי המילואים שהתאמנו עליהם שוחרר לפני זמנם כדי לחסוך ימי מילואים. כתוצאה מכך סגרתי למעשה את החסיבה בחסה והעברתי את רוב הסגל הסדיר לשרם לשפל בסנקים ולהעמידם על הרגליים. כשפרצה המלחמה עדיין ביינו באמצע ההחזרה לכשירות בשם אל שייך. בחסה עצמה החברר לי אחרי שמיניתי ועד חקירה - כי טיפולים שנרשמו בפסרי הסנקים לא בוצעו. גם מרכב לא היה המצב בהרבה יותר טוב. עודדתי את הטיפול של האנשים שם ע"י פרסום והנהגת "נהג מצטיין". המסקנות מכנהן שלא היתה בחסיבה כמות מספקת של כ"א מקצועי ובעל רמה אנושית על מנת לעמוד בצרכים שאותה חסיבה היחה צריכה.

באשר למחסנים היה מקובל שמשתמשים בציוד שבימח"ים באיסור להשלמת דברים חסרים לחיים הסדירים של החסיבה - וכך היו הוצאות מאורגנות של ציודים לאימונים ליחידות שמחוץ לחסיבה - מדובר לדוגמא אל מקלעים, משקפות, מצפנים. סגרתי את מחסני החירום עם הוראה שלא להוציא כלים בלי אישורי.

דמת המפעילי המחסנים מבחינה מקצועית ואנושית הייתה נמוכה ובתלקם הגדול

היו צריכים להיות אחראים על מחסנים שלמים למרות שלא התאימו לכך.

ביום 6.10.73 הייתי במסכ"ל והסתכר לי שיש כוננות - ירדתי לבור לברר

ולא הצלחתי לקבל תמונה ברורה. מהחטיבה הודיעו לי למסכ"ל שהגיס הורה על כסול חופשות של הסגל הסדיר - זה היה בערך ב-061000. נסעתי לחטיבה - עשיתי ישיבות מטה ובדקתי מחדש את נוהלי הגיוס, המפוצים וכך שכל מחסן יהיה במקומו. צלצלתי לגיס ואמרו לי שיש כוננות ושיש חרגול בצבא המצרי. בערב צלצלתי לאלוף פקוד דרום ושאלתי מה קורה ואמר שיש סיכוי שתצא פק' גיוס לחטיבה שלי. צלצלתי לאוגדה בסיני ודיברתי עם עוזר קצין אג"ם לברר מה הולך ורמז לי שיש כוננות גבוהה. נשארנו כולנו ללון במחנה. כיום כיפור ב-0900 הודיעו לי מהגיס שאתחיל בזיכור סנקים עם הסגל הסדיר. קראתי לקצינים והפסקתי את תפילת יום כיפור של התיילים. שבוע קודם גמרו את שינוי שיטת האריזה של החמושת וסידרו כחבילות קשורות בסרטי פח - כך שכרי להדים כל חבילה היה צורך במזלג. בחטיבה לאהיו מזלגות. ביקשתי מהגיס שיארגנו לי 100 טירונים כדי להביא החמושת לסככות הסנקים, וזה משום שלא היו לי תיילים פנויים שכן לכל אחד מהסגל הסדיר היה תפקיד מוגדר או במחסנים או בהפצת צוים. עוד ב-060830 צלצלתי למגדים ואמרתי להם שאנו מתחמשים ומזוודים וכי אינני מחייבם לבוא ושאלתי אם הם מוכנים לבוא - והם כולם באו.

אוחה עת לא היה סמ"ס בחטיבה - אז קראתי למגד 1 והסלתי עליו לעזור לי בהתארגנות. קראתי גם לאחד הסמגדי"ם והסלתי עליו להיות ס"מ מג"ד. הבאתי גם את השלמת המטה מכין אנשי המילואים. ביום כיפור לפני הצהרים גם סלפנו לחלק מהמפוצים כדי לתח להם התראה שיהיו מוכנים. בסכיכות שעה 0900 גם סלפנתי לאלוף הפיקוד ואמר לי שהרוסים פיגדו משפחות מסוריה וכי זה מצביע על כוון. אך לא ידעו אם תהיה מלחמה או לא. למגדים הרשיתי גם להביא אנשים נוספים הדרושים להם מתוך החלופ לפי בחירתו של כלל מג"ד. המדובר היה באנשי המפחה.

במקביל לזיכור הסנקים גם סלפנו ברכב. את הבדיקות והסיפולים ברכ"ם ורכב

עשינו עוד כיום ששי עד כניסת יום הכיפור והפסקתי עם כניסתהחג.

בשבת בצהריים ניגשתי לגיס לכרד מה קורה ואמרו לי שהחפ"ק של מפקד

הגיס כבר ירד לסיני.

ב-060930 אמרו לי לגיסי בדוד הסנקים של שרם-א-טייך וב-061030 קיבלתי

פקודת גיוס לכל החטיבה פרט ליחידה 88. לגיסי את יחידה 88 קיבלתי פקודה

ב-061200. הודיעו לי בגיס שלא אקבל מספיק מוניות ואוטובוסים לגיוס קיבלתי

כחצי מהכמות המוכתרת בנג"ח, והשלמתי ע"י רכב של החטיבה מכל הסוגים והתחלנו

לגיסי. האוטובוסים לאיסוף המתייצבים מהמפגשים הגיעו רק בק+9 במקום בק+4.

קראתי למטה לישיבת גיוס בסביבות שעה 11.00 וקבענו מי עושה מה והתחיל

הגיוס. בגיוס היתה בעיה כי האנשים המתייצבו בנקודות מפגש עוד לפני שהאוטובוסים

הגיעו. היה עלי לחץ עצום להוריד צוותות לשרם-א-טייך - עד כדי כך שהיו אלי מספר

טלפונים ישירות מאג"מ/מבצעים ואמרו לי לעשות כל מאמץ להביא צוותים לנת"ל

כדי להטיסם לשרם - ושלחתי שמונה צוותים לשדה החעופה - אך הסכימו להטיסם רק

אחרי שיחה שלי עם קצין הטיסות. במקביל גם ירדו בטיסה מלוד צוותי סנקים שהיו

מחוכננים מראש להתייצב ישר בנת"ל כדי לטוס לשרם. בסופו של דבר היו לי בשם 53

צוותים בעוד שהיו שם רק 43 סנקים. מאחר שבחטיבה שלנו סנקים מסוג שאין לשום

חטיבה אחרת לכן היו לי בד"כ צוותים עודפים כי לא יכולנו לקבל חגבורות מיחידות

אחרות וכל חגבורת של אנשי צוותים היתה צריכה להיות מתוך החטיבה.

ב-061400 שמענו ברדיו על התחלת המלחמה, ואז עוד עברו עלחטנקים בסככות.

בשעות המוקדמות של הלילה התחילו להתייצב האנשים ועסקו בחתארגנות הכלים.

היו בעיות של חוסר זיורדים לסנקים, מקלעים ונשק אישי.

ב-070800 קיבלנו מובילים ושלחתי את הפלוגה הראשונה. בגיס הודיעו לי

שאני עובר ת"פ פקוד דרום ושעלי למקם את החטיבה על צומת ג'ידי - ב"ר חמדה.

במוצאי שבת חייבו אותי לקבל כסמח"ט קצין שלא הכרתי

וקבלתי. [REDACTED]

לפני יציאת הסנקים ביום א' שלחתי חלוץ חטיבתי בתור קבוצת חלוץ -

והוריתי להם לסמן את הנחיב ולקלוט אתהיחידות בשטח.

כ-20 מהסנקים שלנו היו בסדנאות וגם חלק מהזחלמים היה בסדנאות. חיילים

שלא היה עבורם רק"ם או רכב השארתי במחנה.

היה חסר לנו בטנשק אישי.

מאחר שמדובר בסנקים שלל רוסיים הרי כלזיורוד שנפגע או אכז באימונים

לא היה לו תחליף - למעט זיורוד שמיצרים בארץ. אבל לרובמא, לפריסקופים לא

היה תחליף ואכן יצאו סנקים למלחמה בלי פריסקופים.

קיבלנו מובילים *Diamond T* לכל כמות הסנקים - דהיינו 72.

ב-070800 זזה היחידה הראשונה לסיני - זאת היתה פלוגה של גדוד 25. הסנקים האחרונים

יצאו לסיני בשעותהערב של יום ראשון - כי המובילים לא הגיעו בבת אחת.

כאשר לאחירות על הציווד אמרו לי בגיס שזה באחירות פקודית. תכנית הסעים

לא קיבלתי. כל מה שנחננו לי זה ציר תנועה ותו לא. קבעתי נפקדי"ם מתוך החטיבת

שלי - האחד בצומת הוויה השני במסעיף מצורת יואב. ואח"כ הוספתי עוד נפ"ק

בצומת יושיביה, ואני נסעתי לפיקוד דרום אחרי שהיה ברור למפקדים ציר

החנועה שלהם.

הקמ"ן נסע לפיקוד ב-070200 כדי להשיג מפות סיני, וקבעתי אתו שניפגש

בפיקוד ונרד יחד לסיני. בפיקוד נפגשתי עם ק' אפטנאות וק' חימוש פיקודים

והם השיבו לי, כחוצאה מקשרים אישיים 15 מקלעים.

המשך הערות נגבה ביום 5.2.74.

דיברתי עם רמ"ט הפיקוד והסברתי לו את מצבי וכי אני מעמים ובתחילת

חנועה על מובילים ואמרתי לו שיש לי מובילים אסיים והציע לי שאנוע על שרשראות -

ולא הסכמתי כיאמרתי לו שאם אסע על שרשראות לא אביע שכן אין לי חלקי חילוף.

הוא אמר לי שאני עובר ת"פ אוגדה 252. נסעתי למפקדת האוגדה דיברתי עם מפקד האוגדה תא"ל פינקו ואמר לי להמתין למפקד האוגדה וכבר בשלב זה נתן לי הוראה על שינוי במקום ריכוז החטיבה - והשינוי היה במקום צומת ג'ירי כיר-תמדה לצומת רפידים - ססה, לא הצלחתי ליצור קשר עם הסמח"ט שלי להוריע לו על השינוי ונסעתי אליו לצומת ג'ירי ומצאתיו והורדתי לו ההוראה הזאת. ויודאתי שישים נפקי"ם כדי לשמור על אמצאד הציר עבורנו שלא יעלו עליו, וחזרתי למפק' האוגדה להמתין לאלוף. מפקד האוגדה הגיע כלילה ונתן לי משימה לנוע לכורן ססה לתפוס שם שטח ולהמתין לפקודות. ב-080200 פגשתי חלק מהמטה שלי בצומת רפידים - ראשוני הסנקים + פלוגת חרמ"ש כבר הגיעו למקום והמתנתי לכוחות שיגיעו. ב-080300 הפציצו את איזור צומת ססה/רפידים בטילים. בבוקר הודיעוני לא לנוע אלא להמתין ולהתארגן. נשארתי במקום עד 09.10.73 ואח"כ של אותו יום קיבלתי פקודה לתפוס את פתחת רפידים ב-"זמריה" ו"מיכאל" על ציר "פרוי" ואני ביקשתי לתפוס גם את איזור "חיליק". באותו שלב הייתי ת"פ אוגדה 252. בהיותי בחיליק בקשתי ממפק' האוגדה לקבל משימות כמסגרת הלחימה ואמר לי שבינתיים אין צורך, שלא אדאב, שעוד יהיו משימות בשבילי.

שהיה ברור - בגלל סוג הסנקים של חטיבתי - היה הכרחי שאקבל גזרה עצמאית. אלברט אמר לי באותו זמן להיות מוכן לעזור לחטיבה 875 והאזנתי לרשת שלה והמתנתי. ביום 9x10.73 כלילה נקראתי אל אלוף הפיקוד. הגעתי לשם עם אלברט, וחוסלה עלי משימה לתכנן כניסה למזח עם 6 סנקים. קיבלתי באותו לילה כח של סא"ל ברוק (20 פטונים) ת"פ, וכיחד עם סא"ל ברוך תכננו כניסה למזח לפינוי אנשים. בסופו של דבר המשימה בוטלה.

בינתיים ישיבתי באיזור "חיליק" והבטחתי את פיתחת רפידים.

אור ליום 12.1073 נקראתי שוב לקב' פקודות בפיקוד, ואלוף הפיקוד שאלני אם אני לוקח על עצמי להוליך את אוגדת ברוך בקו ולהחזיק מעמד ואמרתי לו שכן. יצאתי קשר עם ברוך במקום והתקשרתי עם החטיבה ונתתי להם ציר תנועה לכורן הגזרה של ברוך. מקום מפגש עם החטיבה שלי קבעתי בפונטני-כרטיסן. אח"כ

אח"כ שסתי עם ברן בבוקר לחפ"ק שלו ללמוד את הגזרה. בשעות אחה"צ התחילו להגיע כוחות החטיבה לציר ספונטני. נתתי תדריך קצר למגדלים ואז הגדוד של סא"ל ברן שהיה ת"פ עזב אותי.

בשלב זה קבעתי כי:

גדוד 2 בפיקוד סא"ל שכטר יתפוס את גזרת ציר "מאדים".

גדוד 1 בפיקוד סא"ל אורי כרז יתפוס את הגזרת של "זרקור" וצפונה מ"הכרבה" - כשהכרבה היה גבול הגזרה.

גדוד 3 - תפס מהכרבה ודרומה.

גבולות הגזרה החטיבתיים היו:

מדרום - מדרום לחזיזית 28 עד גבעה מס' 111.

מצפון - צפונה לציר מאדים.

שלחתי את מג"ד 2 עצמאית לשטח משום ששם הגזרה הייתה יותר שקטה וכן

משום שהערכתיו כמג"ד בטוב ביותר שלי.

אני נשארתי עם 2 גדודים על הכרבה - כי הסבירו לי שזה המקום החיוני

ביותר. עשינו מפגש בין הכוחות. זה היה מפגש חפוז מאד ובדקות האחרונות של

אור יום תפסנו את הגזרה ואפשרנו לאוגדת ברן לצאת. ידוע לי שהתפיסה הייתה

חפוזת - אבל לא הייתה ברירה. כלילה התחלנו בהתכתשות ארסילרית הדדית עם האויב.

למחרת, שבת, פרשתי את פלוגת הסיור בשטחים גבוהים שמדרום לספונטני כדי

לאכסח אגף וכדי לצפות לעומק - כי הם היו על שטחים שולטים. בערך כ-0900 של

13/10 הותקפתי על-ידי 4 מיגים - ואחר מהם הופל באש מקלעים.

באותו יום לימדתי את החטיבה להפעיל ארסילרית על מטרות - בין השאר מטרות

לעומד. ניצלנו את היום ללימוד הגזרה. כלילה נשארנו בחניונים מתלקחיים בלי

לרדת אחורה.

מיום 14.10.73 עד הפסקת האש האחרונה הייתה החטיבה בלתימה באוחה גזרה

למטה
גזרה
קלעים

ב-14.10 עם שחר הותקפו כוחותינו ע"י 8 מטוסי אויב ומיד החח

מצריח משולבת של מטוסיים, ארטילריה, חי"ר, נגמשי"ם וטנקים ותקפו לכל רוג הגזרה החטיבתית. חי"ר אויב שהתקדם כלילה למרחק עשרות מטרים עלה ממש על הסנ שלנו. מיד ברבע השעה הראשונה שלהקרב נפצעו מג"ד 3 ומג"ד 1. אני רצתי קדימה העברתי פיקוד למסגדי"ם והצטרפתי לגדוד 1. קיבלתי תבכורת של עוד טנקים מהאוגדה. הדפנו התקפה ונפצעו לנו 12 טנקים, שמהם 7 נשרפו כליל. השמדנו אותו כיום כ-34 טנקי אויב ונגמשיים וחי"ר במספר לא ידוע.

נגד החי"ר נלחמנו עם הטנקים והארטילריה. אותו יום קיבלתי הוראה לרדה אחורה ולהתארגן ונכנס כוח מחטיבה 500 למשך הלילה - וכלילה קיימנו שיחות עם הלוחמים במסגרות גדודיות. הסברתי שזו מלחמת קיום וכי 2 מגדי"ם נפגעו. דמ"ט האוגדה אמר לי שיש כוונה שיצרפו אותי אל כרן לצליחה וגם כרן אמר לי שהוא רוצה בכך. מאידך אמרו שיחכן שאוכנס לקו. נתתי קבוצת פקודות בקשר לשתי האפשרויות.

בלילה הורו לי להכנס בחזרה לקו. ב-0330 התחלתי בתנועה והובלתי את החטיבה. כדרך ירו עלינו חאורה קרובה והודיתי לעצור. יצאתי קשר עם כוח של חט' 500 שישב על "הברגה" ו"זדקור" וביקשתיו שיצא. הוא התחיל לצאת ובדרך ראיתי שמישהו מוחקף על ידי ירי שטוח מסלול. הוריתי לשני הגדודים (3+1) לפרוש כל אחד מול גזרתו הקודמת. מפקד הכוח של חטיבה 500 לא ירע בבירור מה קרה - אך חשב במחלקת הטנקים שלו עלחה על מארב, דבר שהתברר אח"כ כנכון.

בינתיים האיר היום, דיממתי מנועים ושמעתי טנקים נוסעים ומרחוק ראיתי 2

טנקים וחי"ר - עליתי לעמדה כדי לפתוח באש. זה היה מסווח פחות מק"מ - אבל היו ערפילי בוקר. לבסוף ראיתי שזה 2 שוטים - והסתבר שזה מהכוח של חטיבה 500 שעלה על מארב המארב.

ביקשתי מהאוגדה חרמ"ש על נגמשיים כי היה ברור לי שיש אויב בשטח. כשהתפזר

הערפל התברר שאזור הכרבה מלא חי"ר מחופר ברדיוס של כ-4 ק"מ. הפעלתי ארטילריה מסיבית נגד אחי"ר האויב ופקדתי על התקפה חטיבתית כשכל גדוד תוקף בגזרתו.

הגיעו אלי 6 נגמשים והתחלתי לתקוף את הברגה עם החרם"ש - תוך הוראה מפורשת שניקה את הברגה לאט ובשליבים. אותו יום לקחנו את הברגה לאחר קרב שנמשך 5 שעות.

ברור שבלי סיוע ארטילרי טוב כפי שהיה לי לא הייתי מצליח לבצע את המשימה של כיבוש הברגה.

אותו יום (15.10.73) אחה"צ עברתי ת"פ כ"ח ששון, קיבלתי תגבור חרם"ש (פלוגה וחצי) ולאור לקחי היום הקודם שינתי את שיטת הפרישה בלילה, כדי למנוע מהאויב תפיסת שטחים קרובים בלילה, ואאז על-ידי שיטת הפרישה וע"י הפעלת ארטילריה בלילה. בלילה גם הכנסתי מחלקת סנקים אל מעבר להברגה מערבה כדי לעשות לאויב "צרות" וגם זאת כדי למנוע מהם התקדמות אל קרבתנו במסך הלילה, ע"י החזקתו במחח.

ב-16-17.10.73 היו לנו התכתשות שברתיות עם האויב + חדירות לילה עם צנחנים לתוך מערך האויב. החדירות היו עד כ-5 ק"מ לתוך מערך האויב. אני מגיש את דו"ח תחקירי הלחימה של האטיבה (סומן כמוצג י"ז).

ש"ת: רשתות הגיוס שלנו היו מסובכות. היתה רשת מיוחדת לגדוד שבשרם (רשת מיוחדת לגדוד הסנקים ששם ורשת מיוחדת ליחידה 88 שבשרם).

שאר גדודי הסנקים הן ברשת נפרדת. החטיבה לא יכולה לשלוט ברשתות מסובכות כאלה והמסקנה היא שצריכה להיות רשת חטיבתית אחת. כפי שכבר אמרתי לא קיבלתי מספיק רכב לגיוס. למעשה גם לא היתה לי אפשרות להשאיר דרך קבע בלילה 11 נהגים מהסגל הסדיר לאיוש מערכת הקריאה ולמעשה נשארו פחות. הגייס ירע על כך. כתבנו על כך לגייס מיד לאחר שקיבלתי את החטיבה ובידי ההעתק (הוגש וסומן מוצג י"ח). חשובת הגייס על מוצג י"ח היתה בע"פ שהעניין יבדק.

ש"ת: מבחינת אמצעים ללחימת לילה לא היה לי שום אמצעים ספציפיים - לא אא" ולא S.L.S., למעט תאורה של ארטילריה/מרגמות. כתוצאה מכך גם לא עשינו עבודת לילה, ויש ליחס זאת גם לכך שלאנשים לא היה כוח בלילה. לא ידוע לי

על חכנון להכנסת אמצעים ללחימת לילה. העריפות להקצאת אמצעי לחימה לילה היתה ליחידות הסדירות ורק אח"כ ליחידות מילואים.

אני מתקן - לנהגים היו אמצעים שאיפשרו נהיגה בלילה - אבל לא היו אמצעים לכינון בלילה.

ש"ח: כשבאתי לחטיבה מצאתי שכשרם לא היה מחסן כללי, אלא שמחסן החירום שימש את הכל כאילו זה ציוד לשימוש רגיל.

את החטיבה קיבלתי במצב של חוסרים קריטיים כלהלן:

מקלפי 0.3 173 (מתוך תקן 472)

משקפות 74 (מתוך 200)

אקדחי זיקוקין 21 (מתוך תקן של 90)

מרגמות 52 מ"מ 12 (מתוך תקן של 45)

מרגמות 81 מ"מ (דגם ג') 7 (מתוך תקן של 15).

ש"ח: פנינו לגייס ע"י כך שאני אישית נפגשתי עם מפקד הגיס בחדש שלאחר שקיבלתי את החטיבה ועמיתי על מצבה, ואמרתי לו מה המצב ואמרתי לו שזה יקח לי זמן לארגן את החטיבה. לא אמרתי למפקד כי החטיבה לא בכוננות לקרב.

אמרתי גם לסגן מפקד הגיס מה המצב והוא רמז לי שאזהר מלהשמיץ. לא יכולתי לצאת בדרישה מנומקת להשלמת חוסרים כי לא היו נתונים מספיקים על המצאי, כי לא יכולתי לסמוך על הדיווחים השגורתיים על המצאי. חכננתי לבצע ספירות ובמקביל בקשתי דו"ח מחשב. הדגש היה בהחזרת הימ"ת של שרם-א-שייך לכשירות. הגשתי דרישה מנומקת למפקדת הגיס לתוספת כח אדם ובמקביל ניסיתי גם להשפיע על אנ"מ/תוא"ר להגדיל לי את החקן וטענתי שתקנים רגילים לא יכולים להתאים לחטיבתי, כי הפרישה שלה הייתה, כידוע, שונה לגמרי מפרישת חטיבה רגילה. אני מגיש מסמך על הדרוש בכתב לשינוי התקנים (נתקבל כמוצג י"ט).

ש"ת: הרק"ם, בעת שקיבלתי החטיבה היה בחלקו בלתי כשיר מבחינה טכנית - אם כי אפשר לומר שהיה כשיר לקרב. לדוגמא שנק שאין לו צידוד חשמלי אפשר לצאת אחר לקרב בצידוד מכני. יש לזכור כי בסירנים לא היה חלקי חילוף. פניתי לגיס, לק' חימוש גי"ש וביקשתי שיאפשרו לי להשכיר סנקים בחטיבה, ולהשתמש במכללים שלהם להשלמת השאר - והדבר לא אושר ונשארתי עם אוזן חקלוח טכנית מהעדר חלקי חילוף. זה גם המצב עד היום; וזאת מלחמה מתמדת ויום יומית בנושא חלקי החילוף שנמשכת גם עתה.

ש"ת: התחלתי בהרמת רמת התחזוקה ע"י תהרויות, בקורות ופרסים.

הבקורות היו מתוכננות מראש ובראשוני כשהמטה יחד אתי. הונהגו פרסים לנהגים מצטיינים. כן עצרתי את כלהרכב החטיבתי, למעט 2 כלי רכב, ליום בשבוע וכל הנהגים עבדו בטיפול בדרכי שבמחסנים. ניסיתי לנצל את כוח האדם שהיה ברשותו בצורה מירכית - למרות שזה היה כ"א לא מעולה וחלקם היה אפילו משוחרר מלהטאר במחנה בלילה.

כסבל האחזקה היו לי 4 אזרחים והיו קשיים בתחזקתם, דבר שנעשה ע"י חיפוש דרכים להעלאת הפרמיות ותשלום ש"נ - וזאת בגלל המשכורות מחוץ לצבא. היו קשיים גם בקשר להחזקת אנשי קבע בגלל המשכורות הנמוכות של אנשי קבע - שכן בימ"ח שלנו שלא בשטחים לא קיבלו תוספת שק"ד ושטחים, וזה התבטא בערך ג-300 ל"י לחודש במשכורת.

בגלל חוסר כ"א התמקדתי בנושא האחזקה בשרם-א-שייך. יומיים בשבוע ישבתי בעצמי בשרם-א-שייך.

ש"ת: נהגתי בשיטה של בקורות חוזרות לוודא תיקון ליקויים שנחגלו. לימדתי את האנשים לעבוד לפי תכנית עבודה באחזקה.

כחוצאה מבקורת אישיה בטנקים וביקח נוהלי הרישומים שלהטיפוליים היה לי רושם שיש דיווח כוזב על רמת אחזקה. מיניתי ועדת חקירה בעניין זה ועיקרי

ממצאיה היו כיאמנס נושמו בספרי השנקים והרכב טיפולים שלא נעשו בפרעל ונחממו

ע"י [REDACTED]

הוחק' מיניתי ב-3,9.73 ואת הרו"ח קיבלתי עוד לפני המלחמה - אך לא הספקתי להעבירו לפרקליט עד שפרצה המלחמה.

היה חצי שנה בגבכ וזה ממנע ממנו להסחובב במחסנים.

לפי רו"ח וחק' היו מעורבים בזיופים הנ"ל [REDACTED]

וכן מצביע הרו"ח על כך שגם [REDACTED] ידע על הזיופים.

ביחד עם העבודה השגרתית של האחזקה היחידה בשרם וגם אמנה את עצמה

על-ידי כך שצוותים שהיו בתעסוקה מבצעים היו מתאמנים שם בו-זמנית.

ש"ח: בחטיבה היו חצי פלוגה סדירה עם מ"מ מ"פ. הסבל הסדיר להדרכה ולתעסוקה (שיתופי פעולה וניטורים) היה מורכב משהה מטק"ם, + 4 קצינים והמ"מ מ"פ הצעיר הנ"ל.

ש"ח: עם תחילת המלחמה היו לנו 60 אנשי צוות עודמים על מספר השנקים ו-21 קצינים בלתי משובצים ועוד עודמים נוספים בכ"א.

היה חסר נשק אישי כך שבהתארגנות נשארו אנשים בלי נשק אישי, אך מאחר שהשארתי כמאתיים אנשים מאחור בגלל העדר רכב מספיק ובגלל אנשים שהיו מיוחרים ללחימה, לכן אפשר לומר שלא עלו על סנקים אנשים בלי נשק אישי.

כדוגמאות לכ"א עודף מעל לתקן אפשר להביא שבגדוד מסויים בחטיבה היו

32 מחסנאים במקום תקן של 15 וחובשים 19 לעומת תקן של 9.

ש"ח: היה חסר לי צפצ נפח אש בחטיבה כלהימה כתוצאה מהחוסר במקלעים שפורט לעיל. היתה חסרה לי אש תלולה מסלול של מרגמות 81 מ"מ לסיור קרוב לפי הזמנת ממי"ם או מפיי"ם ברשת הגדודית או הפלוגתית.

לא היו לי מרגמות 120 מ"מ צמודות - זה תיווני שהמרגמות יהיו על

נגמשי"ם או על כל כלי זחילי אחר בעל כושר עבירות דומה לעבירות של הסנקים.

חייבת להיות ארטילריה "פרטיה" לכל מג"ד כדי שלא יצטרך לבקש סיוע מבמה חטיבתית, על מנת שיוכל להשיג מכת סיוע מידית ללא חימוכים מיוחדים.

מרגמות 120 מ"מ חייבות לחזור לחטיבה - כשאחריות אימונם על חת"ם והפעלתם ע"י החטיבה. קשה מאד למ"מ או למ"פ להפעיל ארטילריה אם איננו רגיל לכך - ותוא יכול להתרגל לכך רק אם המרגמות יהיו חלק אורגני של היחידה.

הדברים דלעיל בענין הכרתיות הארטילריה מקבלים משנה חוקף לאור כמויות החי"ר אויב שראינו במלחמה הנוכחית. הייתי מתנה כל פעולה קרבית היום בהפעלת ארטילריה. יש להחזיר כאמור את הארטילריה האורגנית ויחד עם זאת חייב להיות גם תרגול של שיחוף הפעולה עם הארטילריה הכלתי אורגנית - כשאני מתכוון בכך לכל ארטילריה שהיא מעל לדרג החטיבה. הקישור הארטילרי בגדודים ופחטיבה חייב להיות קישור קבוע, דהיינו שהקטק"ם והמסחאי"ם חייבים להיות קבועים בחטיבה.

ש"ח: מבחינת תחמושת בטן יצאנו מהימ"ח עם תחמושת לפי חקן.

תוך כדי הקרבות, התברר לי שאנו צריכים יותר תחמושת שתהיה טובה בו זמנית נגד חי"ר והטנקים ובהתאם לכך שיניתי את החלוקה הפנימית של סוגי תחמושת הבטן.

ברצוני להוסיף: פינוי הנפגעים אצלנו היה מהיר מאד וגם טנקים פגועים לא הושארו בשטח. שיקום הטנקים שנפגעו בימי הקרבות היה מהיר מאד - פרט, כמובן, לטנקים שנשרפו כליל.

ש"ח: כאשר לסגן דנינו משה - הוא היה מ"מ בפלוגת חרמ"ש סמו"מ, שהשתתפה בקרב הקטן על "חמוטל". סגן דנינו נפגע תוך כדי חנועה הנגמ"ש בהפעילו מקלע 0.5. הוא נפגע בצרור בחזה ובצוואר, נפל לתוך הנגמ"ש - הספיקו לחבש אותו בתחבושת אישית כשהחריד, ואמר שאין לו אויר וחדל לדבר. מיד לאחר מכן נפגע הנגמ"ש משלושה טילים ועלה באש ומי שלא היה במצב של לקפוץ החוצה נשרף יחד עם הנגמ"ש. סגן דנינו היה מ"מ אורגני בפלוגת החרמ"ש הזו ואף ביצע אימון אחת לפני המלחמה והחיילים הכירו אותו. ואני מצדף מסמך של שני קצינים שמיניתי אותם לחקור בדבר נעדרים וגבו עוויות שמהן נובעת האינפורמציה

שמסרתי לעיל בענין סגן דנינו ז"ל (נתקבל וסומן מוצג "כ").

והערות הוקראה לעד וחתם עליה היום 5.2.74.

אל"ם גונן יואל (-)

אל"ם (מיל) כרמי ישראל (-)